

Emelie Schepp

KARHU NUKKUU

Suomentanut Hanna Arvonen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Ruotsinkielinen alkuteos *Björnen sover*

Copyright © Emelie Schepp 2022

First published by Norstedts, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-38213-3

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2022

4041 0037
Painotuote

Idalle ja Hannalle

Kuullessaan raapivan äänen Erik Johansson vilkaisi ulos ikkunasta. Ääni kuului uudelleen, mutta sitä oli mahdollonta paikantaa. Makuuhuoneessa oli niin valoisa, ettei hän nähnyt mitään ulkona autiossa puutarhassa.

Sen sijaan hän näki ikkunaruuudussa oman peilikuvansa. Harmaat hiukset olivat tuuheat, kasvoja peittivät hienoiset rypyt ja silmät olivat väsyneet. Hänen takanaan näkyi sijaamaton parisänky ja eteiseen johtava avoin ovi.

– Erik, mitä nyt?

Nainen, jolla oli syvään uurrettu leninki päällään, hymyili hänelle epävarmasti matkapuhelimen näytöllä.

– Ei mitään, Erik vastasi ja oikaisi puhelinta, joka nojasi taskukirjapinoon kirjoituspöydällä. – Luulin vain kuulleen joutain.

– Ehkä se oli tyttöystäväsi, joka tuli kotiin? nainen vitsaili. Erik pudisti päätään.

– Asun edelleen yksin.

– Se on varmaan raskasta.

– Siihen tottuu.

Erik hymyili naiselle vaisusti. Jutteleminen tämän kanssa oli aina riski, mutta hän kaipasi inhimillistä yhteyttä. Nainen oli kaksikymmentäkuusivuotias ja kaunis, mutta ei kuitenkaan onnellinen, vaikka se oli ainoa, mitä Erik oli koskaan tälle toivonut.

– Missä sinä nyt asut? nainen kysyi ja työnsi tummat hiuksensa korvan taakse.

– Tiedät, etten voi kertoa sitä, Erik sanoi.

Nainen nyökkäsi pettyneenä.

– Sinulla näyttää ainakin olevan hieno talo.

– Kiitos.

– Mutta mikä noiden lamppujen tarina on?

Erik kohtasi naisen katseen.

– Mitä tarkoitat?

– Sinulla palaa aina niin paljon lamppuja.

– En pidä pimeydestä, Erik vastasi rehellisesti. – En ole koskaan pitänyt.

Nainen nauroi.

– Pelkäätkö pimeää tai jotain?

Erik halusi kertoa, että hän oli pelännyt pimeää lapsesta asti; ettei valkoisen pehmopupun halaaminen ollut riittänyt, vaan hän oli myös nukkunut valot päällä. Nainen kuitenkin pilkkaisi häntä varmasti sen vuoksi. Hän oli jo kauan sitten lakannut nukkumasta pupu kainalossaan, mutta pimeys pelotti häntä edelleen.

Sen vuoksi oli aika nurinkurista, että hän asui nyt keskellä Kolmårdenin sankkaa metsää. Hän oli muuttanut puoli vuotta sitten punaiseen, yksikerroksiseen omakotitaloon ja eristäytynyt tavalla, jota kenenkään ei olisi pitänyt joutua tekemään, mutta hän ei voinut syyttää siitä muita kuin itseään. Se oli hänen oma valintansa, ei kenenkään muun. Ja sillä tavoin hän saattoi hengittää vähän aikaa vapaasti, pystyi jatkamaan elämää.

– Haloo?

Erik rykäisi.

– Mitä?

– Olet kovin hiljainen tänä iltana.

– Tiedän, anteeksi...

Jälleen hän kuuli jotain. Tällä kertaa narahdus kuului talon sisältä. Erik tuijotti kirjoituspöytä ja kuunteli keskittyneesti. Ehkä tuuli vain heilutti keittiössä terassin ovea? Hän ei yleensä pitänyt sitä auki, mutta poikkeuksellisen lämpimänä toukokuun iltana hänellä ei ollut vaihtoehtoja.

– Tiedätkö mitä? Minusta tuntuu, että voisimme yhtä hyvin lopettaa nyt.

Erik katsoi taas naista.

– Ole kiltti, vielä vähän aikaa, hän pyysi. – Siitä on kauan, kun viimeksi juttelimme.

– Mutta en pidä siitä, että sinä valehtelet minulle.

Erik kurtisti otsaansa.

– Miten niin valehtelen? Mitä tarkoitat?

– Sinähän sanoit, että asut edelleen yksin, vai mitä?

– Niin asunkin.

– Kuka sitten seiso i äsken sinun takanasi?

Erik käänsi terävästi päätään ja tuijotti oviaukkoa. Siellä ei näkynyt ketään.

– Oliko tuo mielestäsi hyvä vitsi? hän kysyi hiljaa ja katsoi naista silmiin. – Onko mielestäsi hauskaa pelotella minua?

Nainen hymyili yllättyneenä.

– En ymmärrä, mitä tarkoitat. Miksi yrittäisin pelotella sinua? Vannon, että näin siellä jonkun.

– Täällä ei asu muita kuin minä, joten lopeta.

– Hyvä on, nainen vastasi ärtyneenä. – Mutta jos sinulla on vihdoinkin joku elämässäsi, olisi mukavaa, jos kertoisit siitä minullekin.

Taas kuului narinaa. Käsivarsien iho nousi kananlihalle, kun Erik tajusi, että nainen oli oikeassa. Talossa oli joku.

– Minun täytyy lopettaa, hän sanoi ja tarttui puhelimeen.

Erik aikoi juuri katkaista puhelun, kun hän kuuli askelia jostain päin taloa. Puhelin putosi kolahtaen lattialle ja liukui kirjoituspöydän alle. Erik olisi halunnut nostaa sen mutta otti

sen sijaan kirjoituspöydän ylimmästä laatikosta pistoolin ja poisti varmistuksen. Hän hiipi nopeasti ovelle ja kurkisti eteeseen.

Hän ei nähnyt liikahdustakaan. Ei varjoakaan.

Kauhu sykki hänen sisällään. Nyt hän tajusi, kuka tunkeilija voisi olla.

Ei, ei, ei, hän ajatteli. Tämä ei voi olla totta, tämä ei voi tapahtua...

Hänen oli poistuttava talosta mahdollisimman nopeasti, mutta lähimmän naapurin luokse oli pitkä matka ja auton avain oli neuletakin taskussa, takki tuolin selkänöjällä, johon hän oli sen laskenut syödessään illallista. Hänen oli pakko hakea se, muuta vaihtoehtoa ei ollut.

Polvet täristen Erik käveli kohti keittiötä. Hän tähyili joka suuntaan ja sopukkaan pidellen pistoolia tiukasti edessään. Hän yritti olla hiljaa, mutta hänen kauhistunut hengityksensä tuntui kaikuvan koko talossa.

Hän pysähtyi hetkeksi ennen kuin astui keittiöön valmiina ampumaan, mutta huone oli tyhjä.

Lamppu loisti tiskipöydän yläpuolella, lautanen ja makaronikattila olivat tiskialtaassa. Lattialla tuntui terrassin avoimesta ovesta puhaltava heikko tuulenhenkäys.

Tuoli, jonka selkänöjällä musta takki oli, oli suoraan hänen edessään, pöydän ääressä.

Erik kiiruhti tuolin luo, laski pistoolin pöydälle ja nappasi takkinsa. Hän työnsi kätensä oikeanpuoleiseen taskuun, mutta auton avain ei ollut siellä.

– Voi luoja... hän huohotti.

Hän tunnusteli toista taskua ja ehti hädin tuskin tajuta, että avain oli poissa, ennen kuin kuuli lattian narahtavan takanaan.

Hän pyörähti nopeasti ympäri ja tunsu sisimpänsä jähmettyvän jääksi.

Eteiseen johtavassa oviaukossa seisoj naamioitu mies.

Erik kompuroid taaksepäin, kompastui tuoliin ja kaatui lattialle. Paniikki kohisi kehossa, kun mies käveli häntä kohti.

Erik nousi polvilleen ja hapuili pistooliaan pöydältä. Juuri kun hän hipaisi asetta sormenpäillään, hän sai kovan iskun päähänsä, lennähti sen voimasta eteenpäin ja löi otsansa pöytään.

Hän lysähti kasaan lattialle ja jäi makaamaan kyljelleen. Näkökenttä sumeni, mutta hän tunsii, miten mies tarttui hänen molempiin jalkoihinsa ja raahasi häntä lattialla.

Kun Erik pystyi jälleen keskittämään katseensa, mies seisoj hänen vieressään veitsi kädessään.

– Miten löysit minut? Erik huohotti. – Miten löysit tänne?

Mies kumartui hänen ylleen ja sylkäisi hänen paidalleen. Sen jälkeen tämä kohotti veitsen päänsä yläpuolelle ja iski sen terän kaikkiin voimin hänen vatsaansa.

Hirvittävä kipu levisi Erikin kehoon. Hän yritti vaistomaisesti suojella itseään käsillään, mutta mies löi ne sivuun ja iski uudelleen.

Mies sanoi jotain, mutta Erik ei ymmärtänyt sanoja.

Hän pystyi vain katsomaan mykkänä, kun mies otti jotain taskustaan.

Jotain, mikä muistutti häntä pehmopupusta ja lapsuuden unettomista öistä.

MAANANTAI

1.

Rikoskomisario Mia Bolander vilkaisi Patrik Wikingiä, joka nukkui sikeästi hänen vieressään. Miehen suu oli raollaan ja parta litteäksi painunut. Rintakehä nousi ja laski rauhalliseen tahtiin.

Mia otti kännykkänsä äänettömästi yöpöydältä ja totesi, että kello oli neljännestä vaille kahdeksan aamulla. Hän avasi näytön lukituksen ja käänsi puhelinta niin, ettei kirkas valo osuisi miehen kasvoihin.

Stockholmsvägenin liikenteen kohina kantautui Mian kaksioon, joka sijaitsi keltaisessa kerrostalossa Hagassa. Se ei ollut Norrköpingin parhaita kaupunginosia, mutta vuokra oli kohtuullinen. Ja se oli kuitenkin oikealla puolella kaupunkia, kaukana Navestadista ja Hagebystä, missä jengit rellestivät.

Viime vuosina väkivalta kaupungissa oli lisääntynyt ja muuttunut yhä armottomammaksi. Vain vajaa kuukausi sitten kolme miestä oli puukotettu hengiltä Vrinnevin metsässä, ja sen jälkeen parikymppinen mies oli kuollut räjähdyksessä hylätyllä huoltoasemalla.

Se oli ollut ykkösprioriteetin tapaus, ja koska Mian kollega Henrik Levin oli ollut vanhempainvapaalla, Patrik oli kutsuttu tutkintatiimin vahvistukseksi. Mia ei ollut aluksi ollut erityisen innoissaan työskentelystä sijaisen kanssa, mutta jostain syystä hän oli pitänyt ”Viikingistä”. Patrik näytti oikealta viikingiltä kirkaansinisine silmineen, vaaleine hiuksineen ja tuuheine partoineen. Hän oli myös hyvä rikostutkija ja sopeutui helposti tutkintatiimiin.

Kaikki oli kuitenkin kääntynyt ylösalaisin, kun heitä oli ammuttu siirtolapuutarhassa. Patrik oli saanut osuman rei-

teen ja joutunut sairaalaan. Henrik oli päättänyt palata takaisin töihin, jotta he eivät olisi menettäneet arvokasta aikaa. Tutkinta oli saanut väkivaltaisen lopun, kun pommi oli räjähtänyt teollisuusalueella ja useita jengin jäseniä oli kuollut. Silloin Viikinki oli saanut tarpeekseen kenttätöistä. Hän oli päättänyt luovuttaa ja siirtyä töihin talousrikososastolle. Siitä oli kulunut nyt reilu viikko. Ja Patrik ja Mia olivat olleet yhdessä yhtä kauan.

Mialla ei ollut aavistustakaan, mitä Patrik näki hänessä. Hän ei ollut klassinen kaunotar eikä piitannut sen kummemmin muodista kuin trendeistäkään, ja hän oli hemmetin suorapuheinen. Lisäksi hänen povensa roikkui vuosi vuodelta vähän enemmän, vaalea polkka muuttui aina vain ohuemmaksi ja otsalle ilmestyi lisää juonteita.

Hän kuitenkin piti Patrikista. Hän piti Patrikista tosi paljon, ja mies oli itse asiassa viime aikoina herännyt hänen sängystään joka aamu.

Hänen vartalonsa kihelmöi. Ei Patrikin läheisyyden vuoksi, vaan sen vuoksi, mitä hän näki puhelimen näytöllä. Eilen illalla hän oli kirjoittanut nettikirppiksen hakukenttään ”kihlasormukset” ja löytänyt pari käytettyä kultasormusta, jotka olivat myynnissä murto-osalla niiden todellisesta arvosta.

Mia pureskeli poskeaan. Hän oli aluksi miettinyt epäillen, olisiko hyvä idea ottaa seuraava askel Patrikin kanssa. Se olisi kieltämättä nopeaa toimintaa, mutta sormukset maksoivat vain seitsemänsataa kruunua, ja Mia uskoi, että ne olivat kokonsa puolesta sopivat. Koska hänen budjettinsa oli rajallinen, kohtalo oli varmasti tarkoittanut, että hän ostaisi ne.

Itsekseen hymyillen hän ilmoitti myyjälle, että halusi tehdä kaupat, ja laski sen jälkeen puhelimen yöpöydälle.

Patrik nukkui edelleen.

Mia veti kuluneen peitteen varovasti rinnalleen ja haroi hiuksia sormillaan, kunnes ne olivat asettuneet tyynylle

täydellisesti. Sen jälkeen hän tönäisi Patrikia ja sulki silmänsä. Hitto, miten naurettava hänestä oli tullut.

Patrik liikahti sängyssä, venytteli ja haukotteli. Mia odotti hetken ennen kuin avasi silmänsä.

– Hyvää huomenta.

– Hyvää huomenta, Patrik vastasi. – Heräsitkö juuri?

– Kyllä, Mia valehteli ja makasi aivan liikkumatta, jotta ei olisi sotkenut hiuksiaan.

Patrik kumartui hänen ylleen ja aikoi juuri suudella häntä, kun puhelin alkoi soida.

– Mitä hemmettiä?

Mia ojensi kätensä ottaakseen puhelimen ja näki, että soittaja oli hänen pomonsa, Gunnar Öhrn.

– Gunnar, mitä asiaa? hän kysyi lyhyesti.

– Haluan, että sinä ja Henrik menette välittömästi Kolmårdeniin, Gunnar sanoi.

Mia huokaisi.

– Miksi?

– Mieshenkilö on löydetty kuolleen kodistaan. Ja se kuolosta pahalta, Mia. Tosi pahalta.

* * *

– Mikä sinua painaa?

Kaupungin keskustassa syyttäjä Jana Berzelius katsoi kysyvästi Per Åströmiä, kun he astuivat miehen asuinrakennuksen ulko-ovesta Skomakaregatanille. Per oli pukeutunut vaaleansiniseen pukuun, hänen valkoinen paitansa oli napitettu kaulaan asti ja vaaleat hiukset roikkuivat otsalla niin kuin aina.

– Ei mikään.

Per kietoi kätensä Janan hartioille ennen kuin he kääntyivät Dalsgatanille ja jatkoivat ohi Holmentornetin portin, joka oli sisäänkäynti historialliseen teollisuusmaisemaan ja van-

hoihin tehdasrakennuksiin.

Jana tunsi levottomuuden kasvavan sisällään. Per oli ainoa mies, josta hän oli koskaan pitänyt oikeasti. He olivat työskennelleet yhdessä useita vuosia, mutta vasta kuukausi sitten hän oli antanut itselleen luvan näyttää, miten paljon Per hänelle merkitsi. Hän viihtyi Perin seurassa, mutta sinä lyhyenä aikana, jonka he olivat olleet yhdessä, hän ei ollut nähnyt miestä niin hajamielisenä kuin nyt. Hän oli varma, että jotain oli tapahtunut.

– Ei sinun tarvitse saattaa minua toimistoon asti, Per sanoi.

Lakaisukone lähestyi jyristen keräten kadulta kiviä ja soraa.

– Käytän hyväksi kaikki tilaisuudet olla kanssasi, Jana sanoi kovalla äänellä metelin yli.

Se oli totta, hän oli viime päivinä viettänyt kaiken vapaan aikansa Perin luona.

Per katsoi häntä ja nyökkäsi.

– Kävelenkö liian nopeasti?

– Et tietenkään, Jana sanoi.

Jana oli väittänyt kaikille, että pyöräilijä oli törmännyt häneen, kun hän oli ollut juoksulenkillä. Per ja poliisi eivät tienneet hänen sekaantuneen rajuun räjähdykseen teollisuusalueella viikko sitten. Häntä oli puukotettu, kun hän oli yrittänyt pelastaa nuorukaisen jengin kynsistä, ja he kaksi olivat selviytyneet vain täpärästi hengissä pommin räjähtäessä. Hänen reidessään oleva veitsenhaava aristi edelleen, mutta muut vammat olivat jo parantuneet.

– Oikaistaanko torin poikki? Per kysyi.

Jana nyökkäsi, ja he kävelivät yhdessä yli mukulakivien ja ohittivat kaksi kännykkä kädessä kulkevaa pukumiestä ja nuoren naisen, jolla oli oranssit kuulokkeet ja iso reppu. Liikenne virtasi vilkkaana heidän ohitseensa, kun he suunnistivat Gamla torgetilla kohti asianajotoimiston punaista ovea.

– No niin, Per sanoi, kun he pääsivät perille.

Jana yritti suudella miestä, mutta tämä käänsi päänsä pois, halasi Janaa tiukasti ja piti häntä vähän aikaa lähellään.

– Minusta tuntuu kuitenkin siltä, että jokin huolestuttaa sinua, Jana sanoi hymyillen.

– Minulla on vain vähän kiire toimistoon, Per sanoi.

Janan hymy kuoli. Hän oli antanut itselleen luvan tuntea olevansa onnellinen hetken aikaa. Ehkä hän ei ollut sen vuoksi reagoinut aiemmin muutokseen Perin käytöksessä? Hänen olisi pitänyt tajuta jo kauan sitten, että jokin oli vinossa.

– En syytä sinua mistään, hän intti, – mutta olet ollut poissaoleva viime sunnuntain päivällisestä lähtien.

– Minulla on ollut vähän muuta ajateltavaa, Per sanoi vastusti.

– Niin kuin mitä?

Per ei vastannut. Jana katsoi miestä tutkivasti ja yritti lukea tätä, mutta se oli mahdotonta.

– Per, hän sanoi anovasti. – Kerro, mitä on tapahtunut.

Per tuijotti maahan ja henkäisi syvään.

– Ovikello soi, hän aloitti. – Se oli juuri ennen päivällistä ja... luulin, että se olit sinä, mutta kun avasin oven, se mies seisoi siellä.

– Kuka? Jana kysyi vaikka pelkäsi jo tietävänsä, mitä Per vastaisi.

Per kohotti päätään ja katsoi Janaa silmillään, joista toinen oli sininen, toinen ruskeapilkullinen.

– Danilo Peña.

Vaikka Jana oli valmistautunut kuulemaan nimen, hän jäykistyi.

Danilo.

Mies, joka jatkuvasti ilmestyi hänen elämäänsä ja katosi jälleen, jonka kanssa hänellä oli yhteinen verinen menneisyys ja joka olisi aina uhka hänelle ja Perille. Hän oli kiiruhtanut tuona päivänä Perin luo, koska oli pelännyt Danilon ilmesty-

vän sinne, mutta hänen tullessaan Per oli ollut yksin. Ja mies oli vaikuttanut aivan normaalilta. Siksi Jana oli yrittänyt parhaansa mukaan päästä irti pelostaan.

– Miksi kerrot tämän minulle vasta nyt?

Janan sydän jyskytti pelosta.

– En tiedä, Per vastasi ja löysäsi solmiota aivan kuin olisi tuntenut olevansa syytetyt penkillä.

– Mitä tapahtui? Jana kysyi.

Per pudisti päätään.

– Mitään ei tapahtunut.

Jana ei antanut periksi.

– Mutta mitä hän teki, mitä hän sanoi?

– Hän halusi vain pelotella, Per vastasi vältellen. – Olen kuitenkin huolissani.

– Miksi?

– Sinun vuoksesi, Per sanoi.

– Minun vuokseni?

Per värähti vaivautuneena.

– Sinä toimit syyttäjänä hänen oikeuskäsittelyssään, Jana. Sinä pidit huolen siitä, että hän joutui vankimielisairaalaan.

– Niin, mutta...

– Hän on äärimmäisen väkivaltainen ja hän...

– Mutta ei sinun tarvitse olla huolissasi, okei? Danilo ja minä emme ole missään tekemisissä.

Jana puri kieltään. Vastaus oli tullut aivan liian nopeasti.

Per katsoi häntä ikuisuudelta tuntuvan ajan, ja hän joutui ponnistelemaan pystyäkseen katsomaan miestä silmiin.

– Okei, Per sanoi lopulta ja antoi hänelle pikaisen suukon poskelle. – Nähdään illalla. Mene nyt töihin.

– Menen menen, Jana sanoi, mutta hän jäi paikalleen ja tuijotti Perin perään, kun tämä katosi asianajotoimiston ovesta sisään. Vasta kun ovi sulkeutui Perin takana, hän kääntyi ja käveli pois.

2.

Rikosylikomisario Henrik Levin nousi autosta ja katsoi punaista, yksikerroksista omakotitaloa Kolmårdenin metsässä, kolmenkymmenen kilometrin päässä Norrköpingistä. Talo kyyhötti yksinään pienellä aukealla korkeiden mäntyjen ja tiheiden kuusten keskellä. Autotallin edessä oli hopeanharmaa Audi ja metsänreunassa näkyi vilahdukselta kaksi metsäkaurista. Kaikki vaikutti omituisen rauhalliselta ja hiljaiselta, ja paikka oli kaunis, ellei ottanut huomioon tiesulkua ja useita poliisiautoja. Alue oli Henrikille tuttu, hän oli käynyt täällä monta kertaa Emmen ja lasten kanssa poimimassa mustikoi- ta ja sieniä. He olivat kuitenkin aina pysytelleet lähellä tietä, koska metsä oli laaja ja siellä ekysi helposti.

– Mitä on tapahtunut?

Mia oli ilmestynyt Henrikin viereen. Hän oli pukeutunut poikkeuksellisen tyylikkääseen puseroon ja mustiin housuihin.

– Juuri siitä meidän pitäisi ottaa selvää, Henrik vastasi lyhyesti ja sulki auton oven.

– Tarkoitan sinulle. Mitä hittoa sinulle on tapahtunut?

He eivät olleet tavanneet tai jutelleet viikkoon, ja nyt Mia tuijotti Henrikiä aivan kuin tätä olisi vaikea tunnistaa. Henrik tiesi, ettei se ollut mikään ihme: hänen tummansininen t-paitansa oli nuhrainen, parta ajamatta ja hiukset pörrössä. Mia puolestaan näytti säteilevältä. Hän oli vihdoinkin löytänyt rakkauden, ja Henrik tiesi, että Patrik oli jo käytännöllisesti katsoen muuttanut hänen luokseen.

Henrik rykäisi.

– Se minulle vain on tapahtunut, että Emma sai tarpeekseen.

– Tarpeekseen mistä?

– Jutellaan myöhemmin, Henrik sanoi, kun rikosteknikko Anneli Lindgren viittooi heidät luokseen. Anneli seiso i etuovella kahden kollegansa kanssa, ja heidän haalarinsa loistivat so- kaisevan valkoisina kirkkaassa auringonpaisteessa.

– No, mitä tapauksesta tiedetään? Henrik kysyi ja nyökkäsi kollegoille, jotka olivat molemmat kolmekymppisiä miehiä.

– Ei kovin paljon.

Anneli veti maskin alas ja katsoi heitä. Hänen kasvopiirteensä olivat pehmeät, mutta katse oli terävä.

– Ruumis on keittiössä, hän kertoi, – ja kaikki viittaa siihen, että hyökkäys tapahtui siellä. Emme ole löytäneet verijälkiä sen enempää talon ulkopuolelta kuin muista huoneistakaan. Talossa on valvontakamera, mutta joku on tuhonnut sen.

– Onko vainajan henkilöllisyys vahvistettu? Mia kysyi.

Anneli nyökkäsi.

– Uhrin nimi on Erik Johansson. Kuusikymmentäkuusi- vuotias entinen rikostutkija Kalmarin poliisista. Naimaton.

– Entä kuolinsyy?

– Sen saa oikeuslääketieteen laitos selvittää. Ruumis vie- dään sinne heti, kun te olette nähneet sen. Tappaja on silponut aukon hänen vatsaansa, todennäköisesti veitsellä, ja... pakko sanoa, etten ole koskaan nähnyt mitään sellaista.

Anneli kuulosti huolestuneelta.

Henrik katsoi taas ympärilleen. Metsässä oli oudon hiljais- ta. Hän arvosti sitä, koska täällä ei onneksi ollut sulkuteippien takana seisoskelevia uteliaita katsojia kännykkäkameroineen, eikä hän joutuisi vastailemaan toimittajien tungetteleviin ky- symyksiin. Siitä huolimatta paikassa oli jotain, mistä hän ei pitänyt, vaikka hän ei osannutkaan suoralta kädeltä sanoa, mitä se oli.

– Kuka hänet löysi? Mia kysyi.

– Sofia Larsson, Anneli vastasi. – Nuori nainen, joka tuli tuomaan ruokakasseja. Ulko-ovi oli lukossa, ja hän tarvitsi kuittauksen toimituksesta, joten hän meni talon takana olevasta avoimesta terassin ovesta sisään etsimään Erikiä, ja... niin, hän myös löysi tämän.

Henrik hieraisi parransänkeään mietteliäästi. Tappajakin oli saattanut tulla taloon takakautta.

– Oliko lähetti vielä paikalla, kun partio saapui? hän kysyi.

– Kyllä, Anneli sanoi. – Emme tosin tiedä, mitä hän on tehnyt täällä ollessaan. Hän hädin tuskin muistaa tehneensä ilmoituksen, mutta ruumiin ympärillä on hänen verisiä kengänjälkiään. Hänet vietiin saman tien sairaalaan trauma-hoitoon.

– Osaatko sanoa, milloin murha on tapahtunut? Henrik kysyi.

– Kuolonkankeus on täydellinen, joten arvioisin, että uhri kuoli kymmenestä kahteentoista tuntia sitten, Anneli sanoi.

– Eli illalla kymmenen maissa. Voisiko kyse olla riidasta, joka karkasi käsistä?

Anneli pudisti päätään.

– Väkivalta on kiistatta aggressiivista ja keskittyy pään ja vatsan alueille... hän aloitti.

– Jonkun on siis täytynyt olla raivoissaan hänelle, Mia keskeytti. – Miksi tappaja olisi muuten ilmestynyt tähän syrjäiseen taloon karpästen, punkkien ja muiden hemmetin ötököiden keskelle ja murhannut hänet niin julmasti kuin sanot?

– Uhrilla ei ole itsepuolustusvammoja, Anneli jatkoi rauhallisesti. – Löysimme tosin lattialta pistoolin, mutta en tiedä, onko se Erikin.

– Ehkä tämä on ryöstömurha, Mia ehdotti.

– Ei sitäkään, Anneli sanoi heti.

– Miksei? Mia kurtisti kulmiaan. – On monia tapauksia, joissa uhri on ryöstetty ja murhattu syrjäisessä asunnossa.

– Kyllä, mutta meidän nähdäksemme mitään ei ole varastettu. Auto on pihassa, puhelin löytyi makuuhuoneesta kirjoituspöydän alta, ja olen varma, että tässä on kysymys jostain muusta.

– Miten voit olla niin varma siitä? Henrik kysyi.

– Kuten sanoin, murha on todella väkivaltainen, verinen ja... Anneli veti henkeä. – Hänen vatsassaan on jokin esine.

– Esine? Mia huudahti. – Millainen esine?

– En tiedä vielä, Anneli vastasi vakavana.

Henrik nyökkäsi.

– Näytä meille.

* * *

Jana istui työhuoneessaan syyttäjänviraston vaaleanruskeassa rakennuksessa kaupungin keskustassa. Tietokone oli lepötilassa ja kahvi kupissa oli jäähtynyt. Hänen olisi pitänyt keskittyä töihin, mutta hän ei pystynyt ajattelemaan muuta kuin sitä, että Danilo oli etsinyt Perin käsiinsä.

Hän nojasi kiiltävään kirjoituspöytään ja painoi sormet ohimoilleen. Levottomuus kiemurteli hänen sisällään, ja samaan aikaan hän häpesi sitä, että oli valehdellut Perille suoraan päin naamaa. Hänellä ei kuitenkaan ollut muuta vaihtoehtoa. Oli niin paljon sellaista, mitä Per ei tiennyt hänestä ja Danilosta, eikä hän voinut kertoa miehelle.

Hän työnsi huomaamattaan käden hiusten alle niskaan ja raapi rosoisia kirjaimia, jotka oli viilletty ihoon.

Ker. Kuoleman jumalatar.

Niin kauan kuin Jana muisti, hän oli tehnyt kaikkensa piilottaakseen arven, ja hän pelkäsi kuollakseen, että Per saisi tietää, mitä se tarkoitti.

Per ei tiennyt hänen taustastaan muuta kuin sen, että hän oli syntynyt Chillessä ja Karl ja Margaretha Berzelius

olivat adoptoineet hänet sinä vuonna, kun hän oli täyttänyt yhdeksän vuotta. Miehellä ei ollut aavistustakaan, mitä ennen sitä oli tapahtunut. Per ei tiennyt mitään pahanhajuisesta rahtikontista, matkasta Atlantin yli tai niistä kolmesta miehestä, jotka olivat valinneet Janan ja muut lapset. Eikä siitä, että heidän vanhempansa oli ammuttu ja heidät oli sen jälkeen viety kauas Norrköpingin rannikon ulkopuolella olevalle saarelle, jossa heistä oli koulutettu palkkamurhaajia suojelemaan huumesyndikaattia. Eikä Jana ollut koskaan kertonut Perille nimistä, jotka oli viilletty heidän ihoonsa muistuttamaan ikuisesti, keitä he olivat ja mihin he kykenivät.

Jana veti kätensä pois niskasta. Hän ei ollut syyppä siihen, mitä oli tapahtunut, ja syndikaatin toiminta oli loppunut kauan sitten. Olisi kuitenkin mahdotonta selittää Perille, että hänet oli koulutettu tappamaan, että hän oli oikeasti tappanut ihmisiä ja että samat refleksit ja vaistot olivat edelleen tallella, vaikka siitä oli kulunut niin monta vuotta.

Jos totuus paljastuisi, hän ei menettäisi vain Periä, vaan myös uransa ja koko elämänsä.

Vain kaksi ihmistä tiesi jotain hänen verisestä taustastaan. Toinen heistä oli Janan adoptioisä. Hän voisi saada pitkän vankeustuomion ja menettää maineensa menestyksekkäänä entisenä valtakunnansyyttäjänä, jos paljastuisi, että hänen tyttärensä oli koulutettu suojelemaan syndikaattia, jota hän itse oli johtanut.

Toinen oli Danilo. Hänenkin niskassaan oli nimi: *Hades*, kuoleman jumala.

Saarella Danilo ja Jana olivat olleet läheisiä kuin sisarukset. He olivat harjoitelleet rinta rinnan, oppineet aseiden käsittelyä ja taistelutekniikoita. Nyt heillä oli yhteinen väkivaltainen menneisyys, mutta ei mitään muuta yhteistä. He kaksi olivat ainoat, jotka olivat selviytyneet hengissä saarella

vietetystä ajasta, ja Danilo tiesi tarkkaan, miten tärkeää Janalle oli pitää heidän menneisyytensä salassa.

Danilo tiesi myös, miten tärkeä Per oli Janalle, ja hän oli käyttänyt sitä hyväksi useita kertoja, ennen kaikkea silloin, kun häntä oli syytetty törkeästä huumeiden salakuljetuksesta, ihmisryöstöstä, murhayrityksestä ja törkeästä pahoinpitelystä. Per, joka oli tuolloin työskennellyt vielä syyttäjänvirastossa, oli saanut tapauksen hoitaakseen. Danilo oli yrittänyt sekä uhkailulla että väkivallalla saada Perin luopumaan syyteestä, mutta tämä oli tulkinnut sen vain henkilökohtaiseksi hyökkäykseksi ja päättänyt vaatia pitkää vankeustuomiota. Samaan aikaan Danilo oli vaatinut Janalta, että hänen pitäisi korvata Per oikeudenkäynnin syyttäjänä ja varmistaa, että tämä saisi mahdollisimman lievän tuomion.

Jana oli tiennyt, että Danilo oli tosissaan.

Kun Danilo oli lopulta uhannut tappaa Perin, Janan oli ollut pakko toimia.

Hän oli pelännyt Perin hengen puolesta, joten hän oli vedonnut siihen tosiasiaan, että mies oli ottanut tapauksen liian henkilökohtaisesti. Hän oli ilmoittanut Perin olevan jäävi ja ottanut tapauksen hoitaakseen. Per ei ollut ymmärtänyt syytä tekoon; hänen mielestään Jana oli vain pettänyt hänet, ja sen vuoksi hän oli eronnut syyttäjän virasta ja ryhtynyt puolustusasianajajaksi. Janasta tuntui pahalta, ettei hän voisi koskaan kertoa Perille totuutta.

Hän tunsi vihan kasvavan sisällään, kun hän ajatteli kaikkia niitä kertoja, jolloin Danilo oli uhannut paljastaa hänet tai vahingoittaa Periä, ja hän halusi kiihkeästi vapautua pelosta, että Danilo erottaisi heidät jälleen.

Hän otti puhelimen taskustaan ja soitti isälleen, mutta tämä ei vastannut. Sen jälkeen hän soitti Elin Ronanderille. Puhelin ehti soida vain kaksi kertaa ennen kuin isän kotiviestitaja vastasi.

- Elin.
- Minun täytyy puhua isän kanssa, Jana sanoi.
- Hän haluaa mieluiten olla rauhassa kuntoutuksensa aikana, Elin selitti anteeksipyytävästi.
- Hän on siis edelleen sairaalassa?
- Hän on toipunut hyvin sydäninfarktista ja on siellä vielä vain pari päivää tarkkailtavana. Aion vierailla hänen luonaan myöhemmin iltapäivällä, jos sinulla on jotain asiaa.
- Kiitos, mutta sanon asiani mieluiten itse, Jana sanoi ja lopetti puhelun.

* * *

- Hyi hitto.

Mia painoi käden suulleen astuessaan vanhaan keittiöön, jossa oli keltaiset, viisikymmentäluvun tyyliiset kaapinovat. Henrik ja Anneli pysähtyivät hänen viereensä. He katsoivat pitkän aikaa kuollutta miestä lattialla. Paita oli viilletty auki, vatsa silvottu ja toinen käsivarsi oli suorana isossa verilammikossa, joka oli levinnyt uhrin ympärille.

– Erik Johanssonin kimppuun hyökättiin ilmeisesti keittiön pöydän luona, Anneli sanoi ja osoitti kädellään. – Pöytälevyssä on verinen jälki, joka on todennäköisesti peräisin hänen otsastaan.

Mia katsoi kulunutta talonpoikaispöytää, kaatunutta pinnatuolia ja villatakkaa, joka lojui lattialla vähän matkan päässä ruumiista. Sen jälkeen hänen katseensa liukui tiskipöydälle ja tiskialtaassa olevaan kattilaan, jossa oli kuivuneita makaroneja. Pahoinvointi vain paheni eikä hän tieninyt, mitä olisi sanonut uhrin kärsimästä kammottavasta väkivallasta.

– Erikin kimppuun siis hyökättiin pöydän luona, Henrik toisti. – Oliko isku tappava?

– Todennäköisemmin hän kuoli verenhukkaan tai sokkiin, Anneli sanoi ja meni kuolleen miehen luo.

– Löydettiinkö hänet juuri tässä asennossa? Mia kysyi.

– Kyllä, minä ja kollegani emme ole koskeneet ruumiiseen, koska kuten sanoin, halusimme teidän näkevän sen ensin. Tappaja oli siis se, joka asetteli hänet tällä tavoin keskelle lattiaa, jos mietitte sitä.

– Oletko varma, että kyseessä on vain yksi mies eikä useampia?

– Verestä on löytynyt vain kahdet jalanjäljet. Toiset kuuluvat uhrin löytäneelle lähetille ja toiset ovat vähintään kokoa 45, joten kyllä, olen käytännöllisesti katsoen varma.

– Entä sormenjälkiä? Henrik kysyi.

– Toistaiseksi ei mitään käyttökelpoista, Anneli vastasi, – mutta kuten sanottua, emme ole vielä valmiita. Kengänjäljet analysoidaan ja asean tutkii valtakunnallinen rikostekninen keskus NFC. Etsimme myös ulkoa renkaanjälkiä, jotka voivat auttaa selvittämään, miten tappaja tuli tänne.

Henrik haroi kampaamattomia hiuksiaan.

– Sanoit, että uhrin vatsassa on jotain.

– Kyllä, Anneli sanoi ja kyykistyi ruumiin viereen. – Näetkö?

Mia ja Henrik menivät hänen luokseen. Kuolleen miehen vatsaan oli tungettu jotain valkoista ja karvaista.

– Mikä se on, tiedätkö sinä? Mia kysyi ja nieleskeli pahoinvointia.

– En, Anneli vastasi, – minulla ei ole aavistustakaan. Enkä voi poistaa sitä, koska oikeuslääketieteen laitoksen täytyy ensin tutkia ruumis.

Mia kohotti päätään, kun Annelin molemmat kollegat tulivat keittiöön valkoisissa haalareissaan. Toisella heistä oli ruumissäkki kädessä.

– Oletteko valmiita? toinen miehistä kysyi.